

Etchica Voorn: 'Ik heb het boek nooit als statement bedoeld, maar dat is het toch geworden.' FOTO LIESBETH PAARDEKOOPEER

Opzij Literatuurprijs voor een roman die schrijnt en schuurt

Met haar roman 'Dubbelbloed' won Etchica Voorn tot haar grote verrassing de Opzij Literatuurprijs 2018.

Alleen de nominatie vergulde haar al met trots, want op de lijst prijkte ze tussen de grote Renate Dorrestein en haar persoonlijke heldin Griet Op de Beeck. Dat Etchica Voorn (55) dinsdagavond zelf de Opzij Literatuurprijs 2018 in de wacht zou slepen met haar roman 'Dubbelbloed', had ze nooit verwacht.

En zo staat Voorn ineens middenin twee actuele maatschappelijke debatten: over de positie van vrouwelijke schrijvers en over etnische identiteit, het thema van haar boek. Tegen wil en dank eigenlijk, want Voorn is niet zo 'van de barricade', zegt ze aan de telefoon.

Maar ze vindt het geweldig dat er een Opzij-prijs voor vrouwelijke schrijvers bestaat. Hard nodig ook. "Mannelijke schrijvers en columnisten zijn veel zichtbaarder dan vrouwelijke. Als vrouw moet je altijd een stapje extra zetten om te worden opgemerkt."

Ze begrijpt daarom niet dat de CPNB, de organisator van de Boekenweek, voor volgend jaar twee mannelijke schrijvers heeft gevraagd terwijl het thema 'De moeder de vrouw' is. Maar ze vindt alle

ophef wel sneu voor Murat Isik, de Turks-Nederlandse Libris-winnaar die het boekenweekgeschenk mag schrijven. "Hij heeft een geweldige roman gepubliceerd. Maar ik zou het een stunt vinden als hij de Boekenweekopdracht teruggeeft en een vrouwelijke auteur aanwijst. Dan schrijft hij het geschenk gewoon het jaar erna."

Als dochter, moeder en oma heeft Voorn zelf ook veel over moederschap te melden. Stel dat ze over haar eigen moeder een alternatief boekenweekgeschenk mocht schrijven, dan zou ze meteen toehappen. "Uit liefde. Ik heb mijn boek ook aan mijn moeder opgedragen."

Voorn werd geboren uit een Nederlandse moeder en een Surinaamse vader. Met blond haar en een getinte huid zat ze altijd tussen twee culturen in. 'Halfbloedje', hoorde ze vaak. Heel kleinerend, ook door dat '-je'. Ze raakte er als kind aan gewend, maar fijn voelde het nooit. Toen een Surinaamse neef een keer zei dat 'dubbelbloed' de lading beter dekte, wist ze meteen: 'Dat wordt ooit de titel van mijn boek.'

Haar roman gaat over de rijkdom van een dubbele identiteit, maar ook over je nergens helemaal thuisvoelen. Het is een 'zoektocht naar het eigen ik', aldus de jury, die opmerkt dat de roman 'schrijnt en schuurt'. Het boek zit vol met 'ragfijne, trefzekere miniatuurtjes' waar veel mensen met een bi-culturele achtergrond zich in blijken te herkennen. In Suriname, waar gemengde huwelijken moeilijk liggen, gold het boek zelfs als taboedoorbrekend.

De boodschap is universeel: je mag zijn wie je bent. Zwart, wit of iets ertussenin. "Ik heb het boek nooit als statement bedoeld", besluit Voorn. "Maar dat is het toch geworden."

En 'halfbloed' gaat wat haar betreft de geschiedenis in als het woord dat we in 2018 vervingen door 'dubbelbloed'.

Sander Becker

ADVERTENTIE

